

Skatteministeriet

5. februar 2021
J.nr. 2020 - 5183

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 107 A - Forslag til lov om ændring af ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love. (Ansættelse af grundværdier for erhvervsejendomme m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 90 af 3. februar 2021. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Louise Schack Elholm (V)..

Morten Bødskov

/ Claus F. Houmann

Spørgsmål

Dækningsafgiften holdes uden for det kommunale udligningssystem. Baggrunden herfor er, at dækningsafgiften medfinansierer de udgifter, som erhvervsbygninger og deres anvendelse medfører for kommunerne. Ved dækningsafgiftens indførelse tilbage i 1961 var der tæt sammenhæng mellem kommunernes udgifter og den dækningsafgift, som blev opkrævet. Denne tætte sammenhæng mellem kommunernes udgifter og den opkrævede dækningsafgift har i mange år været mere og mere fraværende, således at den i dag har et mere fiskalt element end et element af omkostningsdækning. I lovforslaget foreslås det, at dækningsafgiften opkræves ud fra grundværdien og derfor vil blive uafhængig af værdien af erhvervsbygningerne og deres anvendelse. Beskatningsgrundlaget ændres derfor fra værdien af bygningerne til værdien af grunden i ubebygget stand, som bestemmes ud fra, hvad der kan opføres på grunden. Da det er bygningerne og anvendelsen af disse, som medfører udgifter for kommunen, vil sammenhængen mellem de kommunale udgifter til bygningerne og anvendelse heraf og den dækningsafgift, som bliver opkrævet blive endnu mere fjern, hvis dækningsafgiften opkræves på baggrund af, hvad der kan opføres. Ministeren bedes oplyse, hvorvidt dette giver anledning til at overveje, om der fortsat er den fornødne karakter af omkostningsdækning ved dækningsafgiften, som kan begrunde, at dækningsafgiften skal behandles anderledes end kommunal grundskyld (dvs. indgå i den kommunale udligning)?

Svar

Grundlaget for dækningsafgiften for erhvervsejendomme udgøres i dag af den såkaldte forskelsværdi (ejendomsværdi fratrukket grundværdi).

Beskatningsgrundlaget for dækningsafgiften svarer dermed principielt til bygningsværdien, hvilket kan svække tilskyndelsen til at foretage fornuftige bygningsinvesteringer. Det er ikke skatteøkonomisk velbegrunder.

Dækningsafgiften for erhvervsejendomme er indført i 1960'erne. På det tidspunkt omfattede de udgifter, som erhvervsejendommene medførte for kommunerne, veje, gadebelysning etc.

I 2020 udgøres en væsentlig del af den belastning, virksomheder pålægger det omgivende samfund, af bidraget til trængslen. Grundværdierne bliver under ét højere, jo tættere på bykernen, man kommer. Trængslen stiger generelt også, jo tættere, man kommer til bykernen.

Det nye beskatningsgrundlag udgør ikke et perfekt mål for eksternalitetsbelastningen, men det er umiddelbart mere anvendeligt end det hidtidige, ligesom det er væsentligt enklere at administrere og fortolke.

Da dækningsafgiften dermed fortsat udgør et middel til nedbringelse af eksternaliteter, samt at dækningsafgiften er frivillig for kommunerne at opkræve, er det velbegrunder, at dækningsafgiften ikke indgår i det kommunale udligningssystem.

Det skal i øvrigt bemærkes, at det vil stride mod *Aftale om reform af det kommunale tilskuds- og udligningssystem* (S, V, RV, SF og ALT) fra maj 2020, hvis dækningsafgiften skulle omfattes af den kommunale udligning. Aftalen om udligningsreformen har karakter af et forlig vedrørende ændringer af den nye grundstruktur med ensartede regler over hele landet i den generelle udligning, jf. aftaleteksten.